

Schiller Instituttet

Nyhedsorientering oktober 2010

USA's Føderalbankchef
Ben Bernanke:
Mangler I penge?

HYPERINFLATION ELLER LAROUCHES LØSNING

Ved et møde den 30. september beskrev Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg det sammenbrud, der er lagt op til pga. en hyperinflationspolitik fra den amerikanske centralbank, som selv City of Londons talerør nu advarer imod. Samtidig disintegrerer Obama-administrationen sammen med økonomien, og USA's kongres, som kunne have skabt en løsning gennem at vedtage en Glass/Steagall-banklovgivning og vippe Obama af pinden, valgte i stedet at tage tidligt fri for at føre valgkamp. I Danmark må vi hurtigt vedtage en Helsingør/Helsingborg-tunnel og en Kattegatbro til at supplere bygningen af Femern Bælt-broen. Hele mødet kan ses på www.schillerinstitut.dk/drupal/node/391.

I morgen ankommer oktober, og det kommer ikke til at gå stille af. Lyndon LaRouche har gennem et stykke tid advaret om, at det var nødvendigt med et skifte i den økonomiske politik inden udgangen af september for at undgå et kaotisk forløb derefter. Men i stedet for at lytte til LaRouche og ændre sin politik, besluttede man sig i Federal Reserve og Den europæiske Centralbank i stedet for at trykke på »superknappen« – hyperinflationsknappen. Det ultimative våben i kampen for at undgå, at finansmarkederne bryder sammen, gennem at give alle de penge de gerne vil have – i finansverdenen vel at mærke. Ikke til sygehusene, ikke til den normale økonomi, ikke til industrien eller til infrastrukturinvesteringer, men til finansverdenen.

Der er faktisk ikke kun LaRouche, der har set, at dette skifte har fundet sted. Det har alle, der har indsigt og som sidder på indersiden af finansverdenen og den politiske verden rundt om på kloden. Inklusiv hos LaRouches hovedmodstander: Det britiske Imperium. Ambrose Evans-Pritchard, som de, der har fulgt med i international politik, kender som et talerør for Det britiske Imperium par excellence, skrev bl.a. følgende i en artikel i Londons Daily Telegraph den 27. september under overskriften »Stop Federal Reserve« (og jeg skal minde om, at det ikke er Lyndon LaRouche, der taler, men Evans-Pritchard):

»Jeg undskylder over for læsere rundt om i verden, at jeg har forsvaret Federal Reserve's nødstimuleringspakke, og at

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

jeg argumenterede som en imbecil naiv person for, at Federal Reserve ikke ville bukke under for narkoafhængighed, politisk pres og vanvittige berusede udskejelser, når den først begyndte at tage doser af en mere løssluppen pengepolitik. Udtrykket »løssluppen pengepolitik« er mit forsøg på at oversætte »quantitative easing«, som er et mærkeligt modeudtryk, der bruges på engelsk [for at undgå at skulle sige »oversvømme markedet med billige penge«].

Evans Pritchard fortsætter: »Det var min patetiske antagelse, at Ben Bernanke kun ville bruge en løssluppen pengepolitik til at forhindre deflation, ikke til at skabe inflation. Hvis Den Pengepolitiske Komité hos Federal Reserve ikke kan se forskellen, så Gud hjælpe Amerika.«

»Dem, der sendte vrede e-mails til Daily Telegraph, som beskyldte mig for at forsvare de etablisementskredse, der ønskede hyperinflation, havde ret. Federal Reserve er så sandelig ude af kontrol.«

Glass/Steagall eller undergang

På falderebet for september, den 24. september, holdt LaRouche så en webcasttale i Washington, hvor han opsummerede situationen og udtrykte det meget klart: Man er nu gået over til hyperinflation, som selvfølgelig ikke vil fungere, for der skal noget helt andet til. Sidste udkald for Den amerikanske Kongres er, at i stedet for at lade sig opløse tidligt og tage hjem for at føre valgkamp [som det på trods af LaRouches advarsel efterfølgende skete den 30. september, men med blot én stemmes flertal], at blive i Washington – som for i øvrigt også vil være langt sikrere for kongresmedlemmerne, for når de først kommer hjem til deres vælgere, er de i fare for at blive klynget op i det nærmeste træ, de er ikke populære rundt om i USA – blive i Washington og gennemføre en Glass/Steagall-banklovgivning. Gør man det, kan man fremprovokere Obamas tilbagetræden fra præsidentembedet. Han er i forvejen ved at gå i opløsning, ligesom hans administration er det.

Med en Glass/Steagall-lovgivning, begynder man at skelne mellem skidt og kanel i den finansielle verden. Der er nogle vigtige ting, som normale bankaktiviteter og lignende, normal økonomi, som vi holder hånden under og redder, mens vi lader de astronomiske beløb, der er involveret i finansspekulation, gå ad Pommern til.

Hvis man gør det, har man også muligheden for at genskabe et kreditsystem i USA, hvor den nationale regering kan skabe kredit til at finansiere store infrastrukturprojekter som NAWAPA, Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde. Man lader sig inspirere af projekter som Tennessee Valley Authority og andre projekter, som blev gennemført under Roosevelt, men NAWAPA er i en helt anden størrelsesorden, 40 gange større. Det ville hurtigt skabe 3-4 mio. gode jobs i USA, ikke som ekspedienter på McDonalds, men som ingeniører, byggearbejdere, jobs på fabrikker der producerer byggematerialer osv., og simpelt hen trække den amerikanske og internationale økonomi op.

Hvis USA gik over til en sådan politik, ville Rusland, Kina og Indien, ligesom mange andre lande, stå klar til et

samarbejde. Rusland er klar til at bygge en tunnel under Beringstrædet sammen med amerikanerne, og bygge det tilhørende jernbanenet, der vil gøre det muligt at transportere gods på jernbanenettet fra Nordamerika til at begynde med, og senere også Sydamerika, over Beringstrædet og videre til Asien og Europa.

Et NAWAPA-program vil betyde en kæmpe infrastrukturensatsning i Nordamerika, og at USA vender tilbage til den forskningstradition, som har været meget fraværende siden rumprogrammet i 60'erne. NAWAPA-projektet, som jeg ikke vil gå igennem her, for man kan se det udførligt forklaret i videoer med dansk tale, som kan ses på www.schillerinstitut.dk, er ikke bare infrastrukturprojekter, der forbedrer livsbetingelserne for mennesker i Nordamerika og liv i almenhed, men er også et stort skridt på vejen til at komme tilbage ud i verdensrummet. Det at terraforme områder på Jorden, at gøre klimaet mere velegnet for liv, er første skridt til på sigt at gøre det samme andre steder ude i verdensrummet.

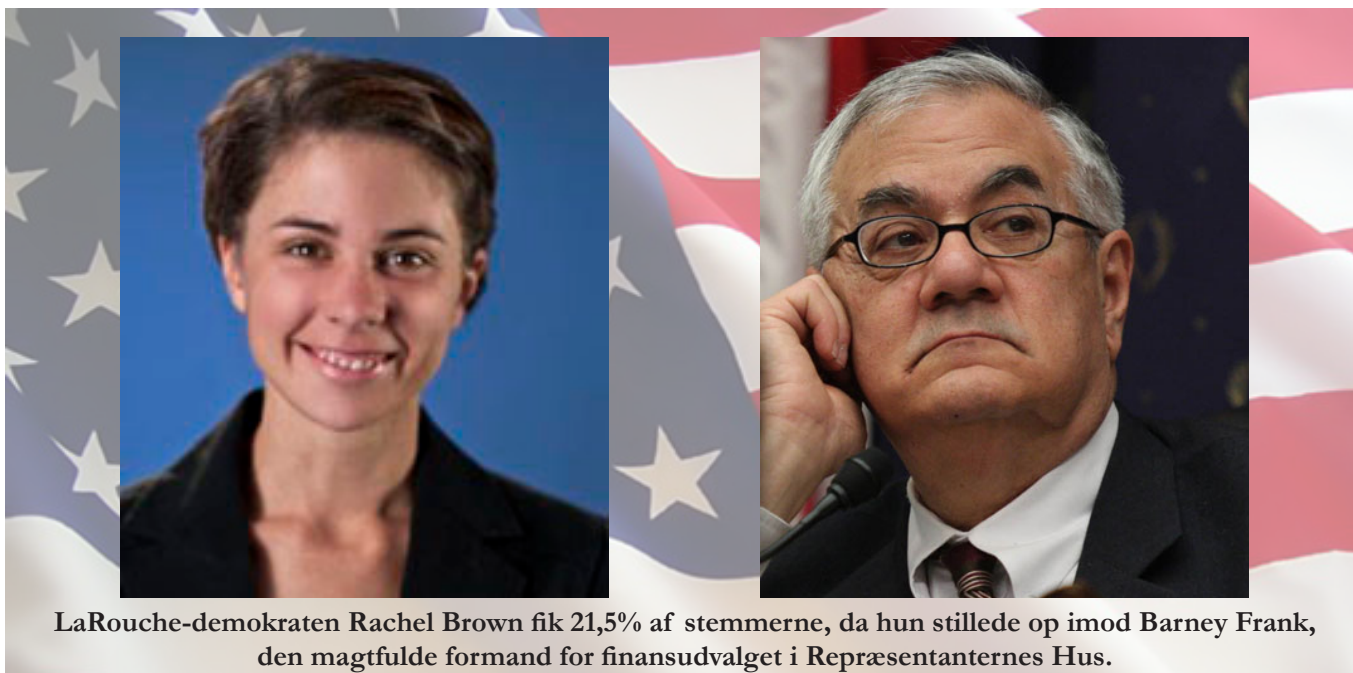
LaRouche siger, at han ikke er pessimist. Han mener, at vi står overfor et totalt sammenbrud af det globale finanssystem, men også at der er en vej ud. Det er umuligt at redde det gamle system, men vi kan bygge et nyt system, der er meget bedre, og vi kan gå i gang med at bygge NAWAPA og hele verdensøkonomien. Det er ingen løsning at sætte sig ned at græde. Man skal i stedet smøge ærmerne op og være med til at sikre, at det her finder sted.

Obama-administrationen disintegrerer

Netop nu forlader rotterne den synkende skude i Washington. Jeg tænker ikke kun på de mange kongresfolk, der nu tager hjem for at føre valgkamp, men også de store fede rotter i Obama-administrationen. Det er så markant, at LaRouche på webcasten fik håbefulde spørgsmål fra mange sider: 'Se hvad der sker i Washington! En masse af disse grimme folk, som I længe har angrebet, forlader nu Obama-administrationen. Er der måske tegn på, at der er et skifte i gang?'

Larry Summers, der har været Obamas primære finansielle rådgiver, har netop annonceret sin tilbagetræden. Finanschef Peter Orszag gik af i juli. Christina Romer, der også er en hardcore nedskæringspecialist, er også forsvundet. David Axelrod, der i høj grad har været arkitekten af Obama-administrationen, vil trække sig i oktober. Stabschef Rahm Emanuel, der har fungeret som Gestapo og brutalt har fået alle banket på plads, når Obamas politik skulle gennemføres, har annonceret, at han træder tilbage for at forsøge at blive borgmester i Chicago. Herb Allison, chefen for TARP, det kæmpe statslige hjælpeprogram for bankerne i USA, forlod pludseligt sit job den 22. september. Så der sker noget, og der er også snak om, at finansminister Timothy Geithner er på vej ud.

LaRouche advarede i webcasten om, at det er godt, at de her folk forsvinder, men at man skal erindre den profil, som LaRouche fremlagde af Barack Obama allerede i april sidste år, hvor han sagde, at hvis man vil forstå Obama, så

LaRouche-demokraten Rachel Brown fik 21,5% af stemmerne, da hun stillede op imod Barney Frank, den magtfulde formand for finansudvalget i Repræsentanternes Hus.

må man studere den romerske kejser Nero og andre skumle typer som Adolph Hitler. Folk, som var helt forblændet af deres eget ego – supernarcissister. Dysfunktionelle personligheder, der ikke var i stand til at lytte til deres omgivelser, som ingen empati havde for deres medmennesker, og som troede, at de var Guds største gave til menneskeheden. Alle, der sagde dem imod, blev skaffet af vejen. På Neros tid var det lettere, for man gav simpelthen sine rådgivere ordre til at begå selvmord, hvilket de normalt gjorde under truslen af, at hvis de ikke gjorde det, ville hele deres familie blive udryddet.

Så der foregår en udrensning i Obama-administrationen af visse rådgivere netop nu, fordi Obama er upopulær, og det går Obama meget på. Han kan ikke forstå, at folk ikke kan lide ham, når han nu er Guds gave til menneskeheden. Det generer ham grænseløst. Selv hans kernevælgere, som den sorte middelklasse, vender nu Obama ryggen. Obama mener ikke, at han gjort noget galt, for han er jo ufejlbarlig, men hans rådgivere må jo have fejlet.

Der er noget i gang, men, som LaRouche har understreget det igen og igen, så skal man ikke forvente noget godt fra Obama. Han bliver ikke en ny Roosevelt, for han er en marionetdukke for briterne, for City of London og Wall Street. Derfor understregede LaRouche, at det er nu, at man må handle. Vender demokraterne Obama ryggen og smider ham ud, så er de tilbage i spillet, og kan nå at vinde en kæmpe valgsejr ved valget i november. Gør man det ikke, er Det demokratiske Parti færdige som gårdsangere.

Oprøret i USA

Den amerikanske befolkning vil have forandring, som vi allerede så det tidligere på året, da en af vores kandidater i Texas, Keshia Rogers, vandt det demokratiske primærvalg, på en kampagne for en rigsretssag, der kunne afsætte Obama. I Massachusetts stillede Rachel Brown op imod formanden for finansudvalget i Repræsentanternes Hus,

Barney Frank, og på trods af at hun ikke havde nogen økonomiske ressourcer, og at bankerne i Boston truede deres medarbejdere med en fyreseddel, hvis de ikke stemte på Barney Frank, så fik Rachel Brown over tyve procent af stemmerne. Der er stadig artikler i aviserne i Massachusetts om, hvad det er, der foregår. Hvordan kunne over tyve procent af de demokratiske vælgere stemme på Rachel Brown, som vil afsætte Barack Obama? Hvordan kan der være så mange, der mener, at det er passende at placere et Hitler-overskæg på præsidenten? Det, synes de, er en skandale.

Men det er kun lige begyndt. Rachel Brown sagde efter valget, at hun ikke har tænkt sig at stoppe, men fortsat vil kæmpe for hele programmet, for som hun ser det, så lakker Barney Franks karriere mod enden med hastige skridt, mens hendes blot lige er begyndt.

I Californien ser vi det samme i den kampagne som Summer Shields fra LaRouche-bevægelsen fører for at erstatte Nancy Pelosi, den demokratiske formand for Repræsentanternes Hus. Der er så et problem, fordi Summer Shields sov lidt i timen, og ikke fik sig registreret tids nok til at komme på valgsedlen til det demokratiske primærvalg. Derfor var han ikke med i det demokratiske primærvalg, da Nancy Pelosi blev genvalgt som demokraternes kandidat, men må i stedet stille op som en kandidat uden for partierne.

Men efterfølgende er han vågnet op, og gør et godt stykke arbejde med at mobilisere i Californien, hvor vi netop havde en vældigt succesrig konference om NAWAPA, og for at bygge et fremtidigt lederskab gennem at aktivere de unge og få dem politisk involveret, for det sammenbrud, der er i gang i USA, mærkes i allerhøjeste grad i Californien. Økonomien ligger totalt i ruiner, bl.a. pga. af guvernator Arnold Schwarzenegger, og man har i Californien den ulykke, at man ligesom mange andre har ladet sig hjernevaske til at tro på grøn energi, vindmøller etc. Så med mindre man får et NAWAPA-program, og der kommer den slags store

projekter på banen, er der ikke en vej ud af krisen for Californien, og heller ikke for de andre delstater.

Irsk statsbankerot?

I Europa ser det ikke meget bedre ud. Grækenland fortsætter ned af bakke, og Irland, som nu er det nye land i rampelyset, er på vej mod statsbankerot, fordi man har overtaget en række pilrødne irske banker, som har lånt enorme summer ud, bl.a. til spekulationsbyggeri i den irske hotelsektor. Man har bygget enorme mængder af hoteller til alle disse folk, der skulle komme til Irland for at arbejde. Nu er det hele gået i stå, og bankerne sidder med enorme udlån, der er givet med sikkerhed i hoteller, hvor der ingen gæster er, og som heller ikke får nogle foreløbig. Den eneste grund til at bankerne ikke opsiger lånene, er at de så måtte realisere deres tab og være endnu mere bankerot, end de er i forvejen.

»Løsningen« man har lavet, er at den irske stat går ind og overtager bankerne og dækker tabene, og at det, der blot ville være nogle bankerotte banker, man kunne sætte under konkursbehandling, i stedet får lov til at udvikle sig til en irsk statsbankerot. Indtil man renser op og afskriver en del af den dårlige gæld, kan irerne betale af på gælden de næste 300 år, uden at kunne komme ud af det. Og det er kun begyndelsen. Portugal, Spanien og mange andre lande er på vej samme vej, og jo mere man forsøger at løse krisen gennem at skære ned på offentlige udgifter, fyre ansatte osv., jo mere vil man sætte økonomien i stå, og jo større bliver det hul, der skal fyldes op.

Den eneste grund til at offentligheden ikke har set mere til problemerne endnu er, at Den europæiske Centralbank skjuler problemet gennem at trykke på seddelpressen. Ikke så meget den fysiske, som skabelsen af flere elektroniske penge, man så bruger til enten at opkøbe dårlige papirer, såsom græske statsobligationer og andet, som ingen andre vil købe, eller låner pengene ud med en lav rente til banker, som så gør det i stedet. Summa summarum er, at man har en masse værdiløst papir, som Den europæiske Centralbank betaler en masse penge ud til, og det, der blot ville være en afskrivning af en masse værdiløse poster i en række regnskaber, gør man i stedet til en krise, hvor man fjerner fundamentet under euroen og hele den fremtidige økonomi.

Som jeg har sagt det før, og gentager her igen, så sætter man scenen for hyperinflation, som man havde det i Wei-

RAPPORT OM BERLINKONFERENCE PÅ DANSK: WWW.SCHILLERINSTITUT.DK/DRUPAL/NODE/390

Helga Zepp-LaRouche (t.v.), den internationale præsident for Schiller Institutet, og ingeniøren Hal Cooper (t.h.) var to af hovedtalerne på Schiller Institutets konference i Berlin: »Et århundrede-program for at genopbygge verdensøkonomien«.

Plakaten de holder illustrerer et forslag til en fremtidig tunnel under Beringstrædet, der naturligt kommer på dagsordenen, hvis USA går i gang med NAWAPA-programmet.

Endvidere talte Sergej Tjerkassov fra Vernadskij Institutet i Moskva, der er en del af Det russiske Videnskabsakademi, og Portia Tarumbwa-Strid fra Schiller Institutet, der fremlagde Schiller Institutets ideer til udviklingen af Det afrikanske Kontinent.

mar-Tyskland i 1923, men denne gang ikke i et enkelt land, der så efterfølgende kan reddes med hjælp fra USA eller fra et andet sted, men det er hele verden, man er i gang med at smadre, gennem en eksplosion i hyperinflation.

Berlin-konference for store projekter

Alle er ikke enige i denne politik; vi er nogle, som kæmper imod. Vi holdt den 25. september en vældigt spændende konference i Berlin: »Et århundrede-program for at genopbygge verdensøkonomien«, med den internationale præsident for Schiller Institutet, Helga Zepp-LaRouche, som hovedtaler. Om NAWAPA, om Transaqua, der er et stort projekt i Afrika for at føre vand fra Congoflodsyste- met til Tchadsøen og skabe en total forandring i klimaet, og andre lignende projekter rundt omkring i verden.

Andre talere var Hal Cooper, der har været en af hovedarkitekterne til projektet for en tunnel under Beringstrædet, Sergej Tjerkassov fra Vernadskij Institutet i Moskva, der er en del af Det russiske Videnskabsakademi, og Portia Tarumbwa-Strid, som viste, hvordan vi kan transformere Afrika. Hovedindholdet i hendes tale kan man se på vores hjemmeside i videoen: »Det udvidede NAWAPA-projekt: Afrikas muligheder«, der er med dansk tale. Der er andre spændende ting at fortælle, som man kan se og høre i den

videorapport om konferencen, som vi har lagt ud på vores hjemmeside. Den russiske deltagelse viste også, at der er højstående kredse i Rusland, som er klar til at rykke ind og være en del af projektet, så snart amerikanerne siger til.

Men hvis man ellers vil finde fornuft lige nu, så er det ikke i Europa, men i Asien, hvor der er noget i gære. Der er en sand eksplosion i antallet af kernekraftprojekter, der planlægges. Og vi snakker ikke om et enkelt kernekraftværk eller to. Rusland, Kina, Sydkorea og Japan diskuterer ikke bare at bygge mange, mange flere kernekraftværker, men også at bygge helt nye typer, en helt ny generation af kernekraftværker. Indien har indtil nu holdt sig lidt tilbage, men statsministeren kom netop ud og talte om nødvendigheden af at hundrededoble mængden af kernekraft i Indien frem til år 2050. I 2050 ønsker man at få 500 gigawatt elektricitet fra indiske kernekraftværker, der primært vil bruge thorium som brændsel, et grundstof der findes store mængder af i Indien. Thorium er i sin naturligt forekommende form blot mildt radioaktivt, men hvis man bestråler det, kan man transformere det til fremragende radioaktivt brændsel, man kan bruge i kernekraftværker.

Der kom også netop en nyhed om, at man i Shanghai, hvor man har verdens eneste kommercielle magnettoget, også har gang i andre ting. Et nyudviklet kinesisk hurtigtog der hedder Harmoni CRH-380A, det lyder næsten som et nyt airbusfly, satte for et par dage siden verdensrekord for tog i normal drift, med en hastighed på 416,6 km, mens det kørte på jernbanelinjen mellem Shanghai og Hangzhou. Med en hastighed på 416 km/t så nærmer man sig magnettogets hastighed. Man er både i gang med bygningen af nye hurtigtogslinjer hjemme i Kina og forsøger at eksportere dem internationalt.

Klimakommissionens løgne

I Indien snakker man om at få 500 gigawatt strøm fra kernekraftværker i 2050, som svarer til 500 ganske store kernekraftværker. Hvad snakker man om i Danmark? Klimakommissionen under ledelse af »geniet« Katherine Richardson, med sin meget distinkte accent fra den engelsksprogede verden, og som i tankegang er helt på linje med prins Philip og andre misantroper, kom netop ud med en rapport. Foreslog man, at vi skulle bygge en masse kernekraftværker og gå over til at bruge brintbiler? Nej, man har specifikt besluttet ikke at tage kernekraft med, som en del af løsningsmulighederne. Derfor foreslog man i stedet, at vi skal bygge en hulens masse havvindmølleparker i Danmark og have biomasseanlæg og solceller.

Men ifølge Klimakommissionen var der dog en god nyhed: Alt det her vil så godt som ingenting koste. Men hvordan kan det gå til? Det er meget simpelt: Man lyver, svindler og bedrager! På samme måde, som da man i 1971 fremlagde en rapport, der hed »Grænser for vækst«, der »beviste«, at verden snart ville løbe tør for tilgængelige energikilder som f.eks. olie, og at vi derfor drastisk måtte reducere vores forbrug af olie og andre former for energi, hvis verden ikke skulle gå under. Dengang var argumentet, at man kun

kendte til olieforekomster til de næste 10-20 års forbrug.

På vores konference i Berlin diskuterede repræsentanten fra Vernadskij Institut det faktiske spørgsmål. Hvad mener man, når man siger, »tilgængelige ressourcer«? Hvis man har kobbermalm, kan det være, at man siger, at man kun vil udnytte det, hvis det indeholder minimum en procent kobber, og at det ellers ikke kan betale sig. Men så opfinder man måske en ny teknologi, hvor man ikke kun kan udnytte malm med ned til en procents kobber, men ned til 0,1 %. Og sådan fortsætter det. Eller når vi ude i Nordsøen siger, at vi ikke kan få mere olie op af en olietilførsel, indtil vi gør brug af en ny teknik, f.eks. pumper saltvand ned i oliebrønden, og så pludseligt kan udnytte meget mere af olien.

Der er ingen grænser for, hvor mange råstoffer vi potentielt set har til rådighed. Det er udelukkende et spørgsmål om, hvad teknologi og hvilke investeringer det kræver, for at vi kan gøre brug af dem.

Men i Klimakommissionens rapport siger man, at fordi vi snart løber tør for mange af tingene, vil prisen for fossile brændstoffer stige kraftigt, og dertil kommer, at vi vil få nogle enorme CO₂-skatter. Man fremstiller det som om, at det er en eller anden naturlov. Som om solen pålægger os en CO₂-skat, men det gør solen ikke. Det er i så fald politikkerne, der gør det. Men på den måde laver man en udregning, der viser, at det på grund af disse enorme CO₂-skatter og prisstigninger på fossile energikilder, næsten er lige så billigt at sætte en masse vindmøller op.

Det er rent fup, og jeg tror såmænd heller ikke det kommer til at gå sådan. Så ville økonomien bryde sammen langt inden vi når frem til 2050. I stedet må vi betragte rapporten som det sidste skud i bøssen fra en defekt kultur – 1968-kulturen. Det er sådanne arbitrære, og ikke bare ikke-videnskabelige, men anti-videnskabelige ideer, der har skabt den krise, vi står med i dag. Tiden er kommet til at trække en streg i sandet og sige: »Nu har 68-erne fået lov til at danse fandango på bordene længe nok! De har fået lov til at ødelægge tingene længe nok. Nu vil vi have en fremtid. Vi tager derfor vores fornuft til fange, og satser massivt på videnskab og fysisk-økonomisk genopbygning.«

Helsingør/Helsingborg og Kattgatbroen

I Danmark er det ikke et spørgsmål, der kommer op langt ude i fremtiden. Det er allerede besluttet, at man skal begynde at bygge Femern Bælt-broen i 2012, så den kan stå færdig i 2018. Det kræver selvfølgelig at vi står fast, for EU og Tyskland vil med garanti forsøge at sabotere det. De vil med garanti forsøge at få projektet udskudt på ubestemt tid, gennem at kræve miljøundersøgelser og lignende.

Men kommer man i gang med at bygge Femern Bælt-broen, og gerne hurtigere end planlagt, så vil man have et problem, når den står færdig. Det vil være ideen at transportere en masse ekstra gods fra Sverige og Norge via jernbanen, over broen, og ned til Tyskland. Men der er slet ikke kapacitet nok på Øresundsbroen til at tage sådanne ekstra godsmængder.

Så hvis Femern Bælt-broen skal kunne bruges, som det

er tænkt, så skal man samtidigt, når man tager den i brug, åbne en fast forbindelse mellem Helsingør og Helsingborg. Så kan alle godstog fra Norge og Sverige køre over Helsingborg-Helsingør og direkte ned til Femern Bælt på en nyetableret jernbane – det kunne evt. være en del af en ny højhastigheds-togbane – og videre ned i Tyskland.

Den gode nyhed er, at det ikke koster noget. En Femern Bælt-bro betaler sig selv, gennem at man blot opkræver en broafgift, der tilmed kan være mindre, end det man betaler for at komme over med færgen i dag. Så vil broen være betalt tilbage i løbet af 20-30 år. Det samme gælder for en fast forbindelse mellem Helsingør og Helsingborg.

Samtidigt må man sørge for, at bruge de erfaringer vi har fra tidligere. Da man skulle bygge Øresundsbroen kunne man drage fordel af, at man netop havde bygget Storebæltsbroen. Når folk var færdige med deres arbejde på Store Bælt kunne man kigge over til Øresund, og spørge: »Hvornår kommer vi i gang der?« Det samme gør sig gældende her.

Vi står med et enormt trafikalt mareridt på det danske motorvejsnet, hvis ikke vi snart får en Kattegatbro på banen. Man kan godt trickse lidt her og der. Lave tre smallere spor i forbindelse med Lillebæltsbroen, frem for at have to bredere, men i løbet af de næste 10-15 år, så er det slut. Enten bygger man en ny Lillebæltsbro, en ny Vejle Fjordbro, ekstra spor på alle motorvejene osv., eller også bygger man en Kattegatbro, der kan aflaste hele det nuværende motorvejsnet, der går over Fyn.

Det skal man i gang med at planlægge allerede nu. Man skal have vedtaget bygningen af Kattegatbroen og få tingene gjort klar, så i takt med at man bliver færdig med dele af Femern Bælt-broen og Helsingør-Helsingborg-forbindelsen – der er en lang række forskellige faser i et sådant brobyggeri lige fra at undersøge bundforholdene, bygge bropiller, og senere igen bygge vejbaner etc. – så kan man flytte mandskabet over på Kattegatbroen og komme i gang der.

Det her skal vi planlægge allerede nu. Og bygger vi en Kattegatbro, så er det samtidig chancen for at få bygget et dansk højhastighedstognet, enten i form af et magnettognet, eller med tog der, ligesom de kinesiske, kan køre 416 km/t. Jeg hælder mest til magnettog, men allerede nu skal man gøre sig disse tanker, og gøre det hele meget konkret.

Til den tid får vi så travlt med disse projekter, at vi allerede nu bør tre- eller firedoble vores infrastrukturbudget, og komme i gang med alle de andre vejprojekter, havnetunneler, jernbaner osv., alt det andet vi skal have bygget, for at tingene kan fungere, og så sætte det i gang nu. Det vil sætte gang i økonomien, og forhindre at en masse folk ender i permanent arbejdsløshed. Pengene til disse investeringer er ikke spildt, for jo før vi får det bygget, jo før kan vi få nytte af det, og jo før kan den produktivitetsstigning, det medfører for hele økonomien, komme i spil. Samtidig kan vi jo så også kigge på, hvor meget vi mangler at få repareret og bygget, ikke bare på vejnettet, men også på skoler, hospitaler og lignende.

Hvad er infrastruktur egentlig?

LaRouche kom i sin webcasttale ind på, at infrastruktur ikke bare drejer sig om at komme hurtigt fra et sted til et andet. Jo, er der en motorvej, så kan man komme hurtigere fra punkt A til punkt B, eller er der en jernbane, så går det langt hurtigere, end hvis man skal køre på en traktor. Men infrastruktur er meget andet end det. Infrastruktur repræsenterer opbygningen af en samfundsplatform, som består af det kulturelle, videnskabelige og produktionsmæssige niveau, som samfundet har. Det er det, der bestemmer, hvilken levestandard man er i stand til at have. Det er ikke noget, man blot kan vælge at have eller kan vælge fra. De infrastrukturinvesteringer man foretager, er det der bestemmer, hvordan samfundet fungerer og på hvilket niveau.

Samtidig med at vi bygger i Danmark skal vi selvfølgelig være med til at bygge NAWAPA, Transaqua, og alle disse internationale projekter, som vi har tradition for her i Danmark.

Det store spørgsmål er jo så, om den danske regering vil gøre det her. Vil de tænke på den her måde? Vil de begynde at tænke på, at for at det almene vel kan opretholdes og forbedres, så må vi foretage disse massive offentlige investeringer i infrastruktur, i sygehuse, i alle disse forskellige ting. Er det noget, som ligger den nuværende regering lige for?

Det er ikke en diskussion, der er startet i dag, men vi har haft to år med det, man officielt har kaldt den værste krise i nyere tid. Hvor meget har man gjort indtil nu? Svaret er »ingenting«. Det man selv fremstiller som en stor ting er, at man har fremrykket et par enkelte vejprojekter, men man ligger i investeringer stadigvæk langt under det, der ville være helt normalt tidligere.

Der, hvor man primært har grebet ind, har ikke været for at investere i infrastruktur, fremtiden eller i skoler og lignende, men det har været gennem at give skattelettelser. Udbetale den særlige pensionsopsparing, så folk kunne tage på lidt ekstra ferie, som absolut ingen indflydelse har på at sætte gang i økonomien, hverken i dag eller bygge et fundament for fremtiden. Vi har måske et problem, for den nye statsminister Løkke Rasmussen er jo ikke ny længere, han har nu siddet et stykke tid, og har været en central person i regeringen lige siden 2001.

Hvorfor vil Lars Løkke ikke lytte?

Jeg er da bekymret for, at han måske ikke er i stand til at lytte. Måske har han lidt af et Nero-syndrom ligesom Obama. Han er måske ikke oppe i samme kaliber, Obamas ego og opblæsthed er i en klasse for sig selv, men måske er Lars Løkke Rasmussen en »Nerissimo« eller et eller andet, en mini-Nero. En Nero tilpasset dansk målestok.

Jeg siger det fordi, at der er nogle farlige tegn netop nu. Lene Espersen er ude i politisk stormvejr pga. »mailgate«, men hvad var det egentlig, der skabte hele sagen? Jakob Axel Nielsen overtog sundhedsministeriet i 2007 efter Lars Løkke Rasmussen. I de over seks år Løkke Rasmussen var sundhedsminister, lavede han det man kaldte Løkkeposen, med »det udvidede sygehusvalg« og »behandlingsgaranti«.

Det, det også var, eller måske i virkeligheden primært var, var en direkte pengeoverførsel fra det offentlige til privathospitalerne.

I den grad at rigsrevisorerne, som normalt er meget forsigtige folk, kom med en stor, stor næse til den tidligere sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen for at have betalt 900 mio. for meget til privathospitalerne.

Det var man godt klar over i sundhedsministeriet, så da man havde fået en ny sundhedsminister, Jakob Axel Nielsen, blev det besluttet, at man nok hellere måtte gøre noget ved det her. At man måtte stoppe dette kæmpe tagselvbord, som sundhedsudgifterne var blevet for privathospitalerne. Jakob Axel Nielsen siger, at han forsøgte at tage sagen op med Lars Løkke Rasmussen, der nu var blevet statsminister, men at han ikke ville høre tale om at ændre noget. Derfor skrev Jakob Axel Niensens spindoktor så et oplæg til en mere prominent person i regeringen, partiformand Lene Espersen, som så kunne tage sagen op i folketinget.

Det gjorde hun, men når man så i folketingsdebatten spurgte om, hvor hun havde tallene fra, syntes hun, at det var pinligt at fortælle, at det var fra Sundhedsministeriet, for det havde hun jo som erhvervs- og økonomiminister ikke noget at gøre med. Hun sagde derfor i stedet, at de kom fra den konservative gruppe. Hun omgik altså sandheden meget lemfældigt, og det giver hende nu store problemer.

Men det er en vigtig pointe, at man forsøgte at stoppe noget, som man så som røveri af statskassen ved højlys dag, men at man ikke kunne få Lars Løkke Rasmussen til at gribe ind og stoppe det. Derfor må man spørge: »Hvorfor ikke?« Var det fra Lars Løkke Rasmussens side bare en fejl, eller var det bevidst udtænkt, og er der mere til sagen? Var det en bevidst politik, med at underminere det offentlige sygehusvæsen og hjælpe det private, fordi man så det som den eneste måde, hvorpå man kunne få skiftet sundhedsvæsenet fra offentlige hænder over på private? Det ser ud til at have været politikken.

Ser man så på vor kære statsministers fortid som minister, så har han været en rimeligt prominent herre. Han stod fadder til kommunalreformen og meget andet, som, sammen med de mange andre reformer siden 2001, på den

ene side har kostet ufatteligt mange penge at gennemføre, men samtidigt har lagt offentlige arbejdspladser og den offentlige service i ruiner.

Når der så var problemer i finansverdenen med banker osv., så sagde man: »Selvfølgelig skal det offentlige stille op. Problemer i Roskilde Bank? Selvfølgelig tager det offentlige sig af regningen.« Men når det gælder den almindelige

fysiske økonomi: landbrug, industri osv., så har det raget regeringen en høstblomst.

Juryen er stadig ude og votere, når det gælder om Lars Løkke Rasmussen virkelig er en sådan type, virkelig er en sådan lille sadistisk Nero. Hvis det ikke er tilfældet, så er tiden i hvert fald kommet til at vise, at der er noget andet. At man i regeringen kan udvise empati. At man vil gøre noget for at sikre, at hele økonomien og hele befolkningens ve og vel, både nu og i fremtiden, kommer i centrum, og at der laves de investeringer det kræver.

I morgen træder vi ind i oktober. For os betyder det, at vi skal

handle, mens vi stadig har friheden til at gøre det. Når som helst kan vi blive begravet i et økonomisk sammenbrud, der vælter ned over os og begrænser vores handlefrihed, og vores evne til at påvirke udviklingen.

Der er mange, der, når de sidder og sveder over historiebøgerne, hvad enten det er i skolen eller derhjemme, de læser lidt på lektien, så tænker: »Besættelsen og modstandsbevægelsen. Det var spændende tider. Der skete trods alt noget. Hvorfor sker der ikke noget stort i min tid? Hvorfor er det så kedeligt? Hvorfor er det bare Paradise Hotel og andre åndsforladte ting?«

Svaret er, at der sker noget! Det er nu, det sker. Det er nu, hvor vi går ind i en krise, og gør det med et politisk lederskab rundt omkring i verden, som ikke har den fjerneste idé om, hvad det er, de går ind til. Og som ikke har den fjerneste idé om, hvordan vi skal komme igennem det her.

Det har vi til gengæld, og derfor er det vores opgave, at bruge den viden vi har, selv om den måske ikke er perfekt hos hver enkelt af os. Vi har programmer og meget detaljerede ideer og projekter, som LaRouche og vores bevægelse gennem tiderne har udviklet. Nu er det så vores opgave at sørge for, at det bliver den nødvendige platform, der kan få verden ud af den nuværende krise.

Er statsminister Lars Løkke Rasmussen velfærdsstatens bøddel? Baggrunden til Lene Espersens problemer med »mailgate« er, at Løkke Rasmussen, mens han var indenrigs- og sundhedsminister, sørgede for, at privathospitalerne fik masser af arbejde for det offentlige sundhedsvæsen – til en kæmpe overpris. Var det blot en fejl eller var det en bevidst politik for at skære i den offentlige service og i stedet forære pengene til den private sektor? Kommunalreformen, og de andre store tiltag Løkke Rasmussen har været medansvarlig for, har betydet kraftigt stigende offentlige udgifter, mens servicen, der bliver ydet til borgerne, er faldet drastisk.

LAROUCHES IDÉ OM INFRASTRUKTUR- PLATFORME

I sin webcast den 24. september udviklede Lyndon LaRouche sit koncept om infrastrukturens rolle for samfundet.

Forbedringer i menneskets levestandard er blevet muliggjort gennem successive teknologiske spring til stadig mere udviklede »infrastrukturplatforme«. Først var der de maritime civilisationer, der navigerede ved hjælp af stjernerne, og som førte til indenlandsk udvikling via floder og kanaler; derefter var det bygningen af jernbaner, som f.eks. Den transkontinentale Jernbane der blev færdiggjort i USA i 1869; og nu er det en platform baseret på magnetotog, kernekraft og NAWAPA. Hver ny infrastrukturplatform har en øget energigennemstrømningstæthed og giver mennesket større magt over naturen.

LaRouche

**Se Lyndon LaRouches webcast
"The New Economy"
fra den 24. september 2010 på:
www.larouchepac.com**

Schiller Institutets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Institutet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Percy Rosell, Janus Kramer Møller. Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408. Eget tryk. ISSN: 1904-5611

Kontakt os! 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk